

توصیه‌هایی برای پدر اولی‌ها

پدر شدن یعنی گذاشته‌شدن بار مسئولیت سنگین بر شانه‌های مردی که تا قبل از فرزنددار شدن تنها مسئولیت همسر و خانه را داشته اما از روزی که پای فرزند به زندگی باز می‌شود، مسئولیت‌هایش صدچندان می‌شود.

پدر شدن یعنی گذاشته‌شدن بار مسئولیت سنگین بر شانه‌های مردی که تا قبل از فرزنددار شدن تنها مسئولیت همسر و خانه را داشته اما از روزی که پای فرزند به زندگی باز می‌شود، مسئولیت‌هایش صدچندان می‌شود.

به گزارش همشهری، پدرانی که برای نخستین بار طعم پدر شدن را می‌چشند با به دنیا آمدن فرزندشان، زندگی خود را مرور کرده و لاجرم همان مراحل را که باید همانند پدرانشان طی کنند، تصور می‌کنند اما ترس و نگرانی از پذیرش مسئولیت‌های نقش جدید، نه تنها بد نیست بلکه همانند زنگ هشداردهنده‌ای پدر مسئول را به این فکر می‌اندازد که «از این پس دیگر اصلاً خودم نیستم».

با ازدواج «ما» شدم و با فرزند دار شدن رشته‌های این «ما بودن» مستحکم‌تر و ناگسستنی‌تر شد. از این پس باید 6 دانگ حواسم را جمع کنم.» اما سردرگمی و آشفتگی افراطی از پذیرش این نقش و مسئولیت جدید، می‌تواند پدر جوان را مستاصل و درمانده سازد و او را از اهداف تعیین شده‌اش دور کند. به همین دلیل است که گفته می‌شود مسئولیت پدری، مسئولیت بسیار سنگینی است که با آگاهی، خلاقیت، فداکاری و اخلاق همراه است.

پدران نقش مؤثری در مسیر رشد فرزندان دارند. به عقیده روانشناسان نقش پدر در تربیت کودکان، به‌ویژه پسران، بسیار مهم است و همانندسازی کودک از پدر خویش بیش از مادرش است. همچنین پسران از پدران خود مرد بودن، شوهر بودن و پدر بودن را می‌آموزند و دختران در همسرگزینی، خصوصیات پدر خود را الگو قرار می‌دهند. پس هرگونه کوتاهی در این نقش منجر به عدم‌همانندسازی صحیح از سوی فرزندان، بالاخص پسران با پدر شده و کودک را به لحاظ شخصیتی دچار مشکلات بسیاری می‌کند.

از سوی دیگر تصور کودک از پدر، فردی مقتدر و شجاع است. این اندیشه تا حدی برای کودک حائز اهمیت است که کودک با شخصیت، رفتار و ارتباطات اجتماعی، تحصیلات، شغل، موقعیت پدر، پایگاه اقتصادی، نگرش و دیدگاه پدر عشق بازی می‌کند و به آنها حساسیت دارد و در آینده نیز از آنها تأثیر می‌پذیرد؛ مثلاً اگر پدری مشکلات اخلاقی داشته باشد، این مسئله بر شخصیت کودک تأثیر می‌گذارد و کودک با سرافکنندگی به زندگی ادامه می‌دهد که این موضوع در رفتار کودکان در جوانی و نوجوانی بیشترین تأثیر را دارد.

همچنین فرزندان، پدر را نماد اقتدار و تکیه‌گاه خانواده می‌دانند. پدران هم می‌توانند بدون انگیزه قدرت‌طلبی و با توجه به قدرت و اقتدار خود و عهده‌داری رهبری و مدیریت خانواده، تأثیر مستقیم و بسزایی بر رفتار کودکان داشته باشند و آنان را در جهتی مناسب سوق داده و هدایت کنند و بدین طریق اسباب آرامش و آسایش امروز و آینده آنان را فراهم آورند.

این نکته را فراموش نکنید که بهتر است پدران برای ایفای نقش پدران و تربیت بهتر فرزندان‌شان شناخت مناسبی از روانشناسی مربوط به هر دوره زندگی کودکان داشته باشند و خود را به الگوی آن دوره و وضعیت رفتاری آنان نزدیک کنند.